

Semblar i assemblar-se

En una bona part del nostre domini lingüístic hem gairebé eliminat del tot l'ús del verb parèixer, el qual, fins i tot, a les orelles del bon barceloní, pot arribar a sonar com un castellanisme. Es, certament, fent abstracció de l'existència de les seves formes compostes, ben usuals i que tothom troba ben familiars, com són aparèixer, comparèixer, desaparèixer, etc, que es podria atribuir a parèixer aquesta condició, a part, naturalment, del fet —que ja no coneix tot-hom— que l'ús d'aquest verb continua essent habitual a les illes Balears.

Una de les causes d'aquesta desaparició o eliminació del verb parèixer podria ésser la identitat d'algunes de les seves formes amb les del verb parir, que fa esdevenir ambivalent, i incòmoda, una frase com Aquesta noia pareix molt satisfeta. Però, de fet, el cas de parèixer és anàleg al de rompre o metre, que han reculat davant els seus sinònims trencar i posar (en aquest segon cas, del tot), per bé que es mantenen els seus composts: corrompre, irrompre, interrompre, etc, admetre, ometre, emetre, etc. Com tothom sap, el verb que ha àmpliament substituït parèixer és semblar.

Però si fem servir semblar en lloc de parèixer, cal no confondre semblar amb assemblar-se. Dit altrament, cal no usar semblar en lloc de assemblar-se. Convé recordar que el verb semblar forma part d'aquella sèrie de verbs simples i intransitius —en què figuren seure, jeure, baixar i pujar— que amb l'adjunció del prefix a esdevenen transitius o pronominals. Es doncs, assemblar, és a dir, assemblar-se, que és un verb pronominal, que ha de conjugarse en tots els casos amb el reforç de la partícula pronominal, la qual és rebutjada, també en totes les ocasions, pel verb simple semblar. No podem dir —no hem de dir— que «se semblen a dues gotes d'aigua» o «com dues gotes d'aigua». Cal dir que semblen dues gotes d'aigua o bé que s'assemblen com dues gotes d'aigua.

ALBERT JANE